

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. Ž.**, zastoupeného JUDr. Alenou Jirovcovou, advokátkou se sídlem Šafaříkova 161, Jičín, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti nečinnosti žalovaného, o vydání rozhodnutí ve věci stížnosti žalobce ze dne 1. 9. 2004 na porušování právních předpisů, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2007, č. j. 10 Ca 400/2006 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Aleně Jirovcové, advokátce se sídlem Šafaříkova 161, Jičín, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti Ministerstva spravedlnosti (dále jen „žalovaný“). Touto žalobou se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí žalovaného o své stížnosti ze dne 1. 9. 2004 na porušování právních předpisů ze strany civilních zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby České republiky (dále jen „Vězeňská služba“)

při ukládání kázeňských trestů ve Věznici Plzeň-Bory dle § 4b zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, v platném znění (dále jen „zákon č. 555/1992 Sb.“).

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejích doplnění ze dne 18. 6. 2007 a 10. 8. 2007, označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že krajský soud pochybil, pokud žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného zamítl s odůvodněním, že žalovaný není pasivně legitimován k vydání rozhodnutí o stížnosti stěžovatele, neboť o této stížnosti není dle zákona vedeno správní řízení, jehož výsledkem by bylo vydání rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel se naopak domnívá, že rozhodnutí Vězeňské služby o uložení kázeňského trestu, jakož i rozhodnutí ředitele věznice o stížnosti proti takovému rozhodnutí, jsou rozhodnutími vydanými ve správním řízení, přičemž žalované ministerstvo pochybilo, pokud stížnost stěžovatele na nezákonnost při uložení kázeňského trestu ze dne 1. 9. 2004 postoupilo Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni, aniž by ji vyřídilo samo, případně aniž by ji ve smyslu ustanovení § 52 odst. 3, poslední věty, zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), postoupilo k vyřízení generálnímu řediteli Vězeňské služby. Z uvedených důvodů proto stěžovatel nesouhlasí s postupem městského soudu, který žalobu na ochranu proti nečinnosti vyloučil k samostatnému řízení, čímž z tohoto řízení jako druhého žalovaného vyloučil Vězeňskou službu, jejíž generální ředitel a rovněž ředitelé jednotlivých věznic mají dle § 51 zákona o výkonu trestu odnětí svobody základní kázeňskou pravomoc nad odsouzenými. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry učiněnými městským soudem v napadeném rozhodnutí, na jehož obsah se ve svém vyjádření odvolává.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Rozhodnutím Vězeňské služby ze dne 26. 8. 2004 byl stěžovateli udělen kázeňský trest důtky za kázeňský přestupek, k němuž se stěžovatel dle záznamu o kázeňském přestupku doznal, a kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 8. 2004 bylo na jeho cele přes výslovný zákaz zjištěno vysazené okno. Stížnost stěžovatele proti tomuto rozhodnutí byla pověřeným pracovníkem Vězeňské služby rozhodnutím ze dne 30. 8. 2004 jako nedůvodná zamítnuta.

V souvislosti s výše uloženým kázeňským trestem žalovaný obdržel dne 3. 9. 2004 stížnost stěžovatele ze dne 1. 9. 2004 na porušování platných právních předpisů ve Věznici Plzeň-Bory ze strany konkrétních pracovníků Vězeňské služby (vychovatele R. K. a speciálního pedagoga Mgr. V. S.), v níž se stěžovatel domáhal zahájení správního řízení se jmenovanými pracovníky Vězeňské služby, v němž: 1/ budou oba uvedení pracovníci kárně řešeni, 2/ bude zrušeno rozhodnutí ze dne 30. 8. 2004 o stížnosti stěžovatele proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a 3/ bude zrušeno rozhodnutí ze dne 26. 8. 2004 o uložení kázeňského trestu důtky.

Žalovaný uvedenou stížnost stěžovatele postoupil k vyřízení Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni (dále jen „krajské státní zastupitelství“). Spisový materiál obsahoval kromě výpovědí obou jmenovaných pracovníků Vězeňské služby také zprávu ředitele Věznice Plzeň-Bory ze dne 20. 10. 2004, o prošetření stížnosti stěžovatele, v níž nebylo porušování platných právních norem upravujících oblast výkonu trestu odnětí svobody ze strany konkrétních zaměstnanců Vězeňské služby shledáno.

Žalobou ze dne 11. 10. 2004, doručenou městskému soudu dne 12. 10. 2004, se stěžovatel domáhal: 1/ zrušení rozhodnutí Vězeňské služby o uložení kázeňského trestu ze dne 26. 8. 2004, 2/ zrušení rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu ze dne 30. 8. 2004, 3/ zahájení příslušného řízení s odpovědnými pracovníky Vězeňské služby, 4/ zajištění striktního dodržování Ústavy ČR v zařízeních Vězeňské služby a 5/ nepokračování v porušování ústavních principů na všech úrovních a ve všech řízeních vedených ze strany Vězeňské služby. K tvrzené nečinnosti stěžovatel v podané žalobě namítal, že žalované ministerstvo v důsledku neznalosti zákona postoupilo věc k vyřízení krajskému státnímu zastupitelství, aniž by toto mělo pravomoc žalobou napadená rozhodnutí Vězeňské služby zrušit, či zahájit kárné řízení s jejími pracovníky. Dále namítal, že s ohledem na skutečnost, že krajské státní zastupitelství bylo ve věci nečinné, došlo k porušení lhůt stanovených vyhláškou č. 150/1958 Ú. l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, a tedy zjevné nečinnosti ze strany žalovaného.

Na výzvu městského soudu k odstranění vad žaloby spočívajících zejména v nejasném žalobním návrhu zástupkyně stěžovatele podáním ze dne 27. 7. 2006 upřesnila, že žaloba směřuje proti nečinnosti Ministerstva spravedlnosti jakožto 1. žalovaného a dále proti rozhodnutím Vězeňské služby (ze dne 26. 8. 2004 a 30. 8. 2004) jakožto 2. žalovaného ve věci uložení kázeňského trestu. Žalobní petit byl po upřesnění zástupkyně stěžovatele navrhován ve znění povinnosti 1. žalovaného vydat rozhodnutí o stížnosti stěžovatele ze dne 1. 9. 2004 proti porušování právních předpisů ze strany zaměstnanců Vězeňské služby (bod 1/) a návrhu na zrušení obou výše uvedených rozhodnutí 2. žalovaného o uložení kázeňského trestu a stížnosti proti němu (bod 2/).

Usnesením ze dne 19. 10. 2006, č. j. 10 Ca 10/2005 - 39, městský soud žalobu ve věci ochrany proti nečinnosti 1. žalovaného vyloučil k samostatnému řízení vedenému pod sp. zn. 10 Ca 400/2006 a žalobu proti rozhodnutím 2. žalovaného (v řízení vedeném pod původní sp. zn. 10 Ca 10/2005) jako nepřipustnou odmítl s odůvodněním, že tato rozhodnutí jsou podle § 76 odst. 6 zákona o výkonu trestu odnětí svobody (až na zákonem stanovené výjimky) vyloučena ze soudního přezkumu.

Žalobu na ochranu proti nečinnosti pak městský soud napadeným rozhodnutím jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že kontrolu nad dodržováním právních předpisů při zacházení s odsouzenými provádí podle platné právní úpravy více subjektů, přičemž jejich pravomoci se do značné míry překrývají. Uvedl, že vedle žalovaného ministerstva a pověřeného státního zástupce krajského státního zastupitelství byla pravomoc kontrolovat dodržování práv odsouzených svěřena také veřejnému ochránci práv a svými vnitřními kontrolními mechanismy disponuje také samotná Vězeňská služba. Ačkoli se tedy stěžovatel obrátil se svou stížností ze dne 1. 9. 2004 na žalovaného s odkazem na jeho pravomoc dle § 4b zákona č. 555/1992 Sb., žalovaný byl dle názoru městského soudu oprávněn postoupit stížnost k vyřízení

jinému příslušnému orgánu (zde krajskému státnímu zastupitelství), neboť z hlediska efektivního provádění kontroly je vhodnější, pokud se konkrétní stížností odsouzeného zabývá přímo příslušné státní zastupitelství, v jehož obvodu se věznice nachází. Zároveň dodal, že i kdyby žalovaný byl povinen se stížností stěžovatele sám zabývat a výsledek šetření a případná přijatá opatření stěžovateli připsím sdělit, stěžovatel se nemohl úspěšně domáhat ochrany žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s., která je soudním řádem správním koncipována úzce, neboť nezahrnuje veškeré činnosti správního orgánu při výkonu veřejné správy, ale pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovanému v projednávané věci nesvědčila povinnost vést o stížnosti stěžovatele ze dne 1. 9. 2004 správní řízení a vydat o něm správní rozhodnutí, jehož se žalobce domáhal, na straně žalovaného tak nebyla dána pasivní věcná legitimace a městskému soudu nezbylo, než žalobu podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Přestože stěžovatel podrazuje důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., dle obsahu kasační stížnosti ve skutečnosti uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nesprávné právní posouzení věci a vadu řízení před městským soudem mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti namítá, že městský soud pochybil, pokud žalobu stěžovatele na ochranu proti nečinnosti žalovaného zamítl s odůvodněním, že žalovaný není pasivně legitimován k vydání rozhodnutí o stížnosti stěžovatele, neboť o této stížnosti není dle zákona vedeno správní řízení, jehož výsledkem by bylo vydání rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel se naopak domnívá, že rozhodnutí Vězeňské služby o uložení kázeňského trestu, jakož i rozhodnutí ředitele věznice o stížnosti proti takovému rozhodnutí, jsou rozhodnutími vydanými ve správním řízení, přičemž žalované ministerstvo pochybilo, pokud stížnost stěžovatele postoupilo k vyřízení krajskému státnímu zastupitelství, aniž by se jí zabývalo samo, případně aniž by ji ve smyslu ustanovení § 52 odst. 3, poslední věty, zákona o výkonu trestu odnětí svobody postoupilo k vyřízení generálnímu řediteli Vězeňské služby [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z těchto důvodů stěžovatel nesouhlasí s postupem městského soudu, který žalobu na ochranu proti nečinnosti vyloučil k samostatnému řízení, čímž došlo k vyloučení Vězeňské služby jakožto 2. žalovaného, ačkoli generální ředitel a rovněž ředitelé jednotlivých věznic mají dle § 51 zákona o výkonu trestu odnětí svobody základní kázeňskou pravomoc nad odsouzenými [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Při posuzování důvodnosti takto stěžovatelem uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah.

Domáhal-li se stěžovatel v předcházejícím řízení na žalovaném vydání rozhodnutí o stížnosti ze dne 1. 9. 2004 na porušování právních předpisů ze strany konkrétních pracovníků Vězeňské služby dle § 4b zákona č. 555/1992 Sb., jednalo se o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti

nečinnosti, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Dle odst. 2 citovaného ustanovení je žalovaným ten správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Z dikce citovaného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je zákonodárcem koncipována úzce, neboť z celé šře možných případů nečinnosti byly do tohoto ustanovení začleněny pouze dva z nich, které typově mohou do práv účastníků řízení zasáhnout zvlášť závažným způsobem, a to nevydání rozhodnutí ve věci samé a nevystavení osvědčení, příp. jejich nevydání či nevystavení v přiměřené lhůtě.

Citované ustanovení soudního řádu správního tak nepředstavuje ochranu před jakýmkoliv procesními vadami správního řízení či před jakýmkoliv nekonáním ze strany správního orgánu, ale pouze před nečinností správních orgánů s důsledky nevydání rozhodnutí ve věci samé (resp. nevydání osvědčení). Rozhodnutím ve věci samé se přitom ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. rozumí akt aplikace práva vydávaný správními orgány, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti osoby v konkrétním případě. Osvědčení soudní řád správní nedefinuje, avšak svou povahou je osvědčení velmi blízké deklaratornímu rozhodnutí, jímž se podle teorie práva potvrzují (osvědčují) úředně zřejmé skutkové či právní skutečnosti. O žádný z uvedených případů se však v projednávané věci nejedná.

Z obsahu předloženého soudního spisu je patrné, že stěžovatel se žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhal na žalovaném vydání rozhodnutí o jeho stížnosti proti porušování právních předpisů ze strany konkrétních pracovníků Vězeňské služby, k němuž mělo docházet v souvislosti s uložením kázeňského trestu stěžovateli. Stěžovatel se se svou stížností obrátil na žalovaného, jehož pravomoc odvodil z ustanovení § 4b zákona č. 555/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo spravedlnosti jako ústřední orgán pro vězeňství (srovnej § 11 odst. 3 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, v platném znění) provádí kontrolu dodržování právních předpisů upravujících povinnosti příslušníků a občanských zaměstnanců Vězeňské služby při zacházení s obviněnými a odsouzenými.

Dle § 78 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu provádí kromě žalovaného také pověřený státní zástupce krajského státního zastupitelství, v jehož obvodu se trest vykonává. Pověřený státní zástupce je při výkonu dozoru oprávněn vydávat příkazy k zachovávaní předpisů platných pro výkon trestu [§ 78 odst. 2 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody], jejichž provedení je Vězeňská služba dle odst. 3 téhož ustanovení povinna bez odkladu provést.

Podle ustanovení § 78 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody není dotčena povinnost Vězeňské služby v rozsahu své působnosti provádět vlastní kontrolní činnost a oprávnění ministra, případně orgánů nebo osob jím k tomu zmocněných stanovené zvláštním zákonem (zákonem č. 555/1992 Sb.).

Z výše uvedeného je zřejmé, že kontrolu nad dodržováním právních předpisů při zacházení s odsouzenými je dle platné právní úpravy oprávněno provádět více subjektů,

jejichž pravomoci se do značné míry překrývají. Vedle žalovaného a pověřeného státního zástupce příslušného krajského státního zastupitelství má své vnitřní mechanismy kontroly především Vězeňská služba a pravomoc kontrolovat dodržování práv odsouzených byla zákonem č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, v platném znění, svěřena také veřejnému ochránci práv.

Z důvodu úplnosti podaného přehledu právní úpravy dozorové či kontrolní činnosti nad dodržováním právních předpisů v oblasti vězeňství Nejvyšší správní soud doplňuje, že veřejný ochránce práv podle § 1 odst. 3 výše uvedeného zákona provádí systematické návštěvy míst, kde se nacházejí nebo mohou nacházet osoby omezené na svobodě veřejnou mocí nebo v důsledku závislosti na poskytované péči, s cílem posílit ochranu těchto osob před mučením, krutým, nelidským, ponižujícím zacházením nebo trestáním a jiným špatným zacházením, přičemž jeho působnost se v dané souvislosti vztahuje mimo jiné na zařízení, v nichž se vykonává vazba a trest odnětí svobody [§ 1 odst. 4 písm. a) téhož zákona]. Nástroje, jimiž veřejný ochránce práv disponuje při výkonu své kontrolní činnosti, jsou stanoveny v § 18 až 20 citovaného zákona a patří mezi ně povinnost úřadu se k výzvě veřejného ochránce práv ve stanovené lhůtě ke zjištěnému porušení právních předpisů vyjádřit, navrhování opatření k nápravě a povinnost úřadu ve lhůtě od doručení závěrečného stanoviska sdělit veřejnému ochránci práv, jaká opatření k nápravě provedl.

Ze shora uvedených možností stěžovatel v projednávané věci zvolil postup podle ustanovení § 4b zákona č. 555/1992 Sb., tj. svou stížnost proti porušování právních předpisů adresoval žalovanému ministerstvu, které ji postoupilo k vyřízení Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni. Ve shodě se závěry městského soudu ani Nejvyšší správní soud neshledal v uvedeném postupu žalovaného žádné procesní pochybení. Ustanovení § 4b zákona č. 555/1992 Sb. stanoví žalovanému oprávnění provádět kontrolu dodržování právních předpisů, konkrétní formu této kontroly však nikterak blíže nespecifikuje, rovněž neurčuje postup ministerstva při výkonu tohoto oprávnění. V žádném případě pak nestanoví konkrétní výsledek postupu ministerstva ve formě vydání rozhodnutí o případných podnětech, které v rámci své kontrolní činnosti může obdržet. Zákonem tedy není určen závazný postup žalovaného pro provádění úkonů spojených s kontrolní činností. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že v dané věci bude z hlediska efektivního provádění kontrolní činnosti vhodnější, pokud se konkrétní stížností odsouzeného bude zabývat příslušné státní zastupitelství, v jehož obvodu se věznice nachází, které je obecně lépe obeznámeno s poměry v konkrétní věznici, nelze takový postup označit (vzhledem k výše uvedené neurčitosti zákonné úpravy ustanovení § 4b zákona č. 555/1992 Sb.) za rezignaci na své oprávnění kontroly, nýbrž za volbu jednoho z možných a zákonem přípustných způsobů prověření důvodnosti podnětu.

Dozor ze strany státního zástupce je oproti ostatním oprávněným kontrolním subjektům konkretizován, dle § 78 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je státní zástupce oprávněn: a) v kteroukoliv dobu navštěvovat místa, kde se provádí výkon trestu; b) nahlížet do dokladů, podle nichž byli odsouzení zbaveni svobody, hovořit s odsouzenými bez přítomnosti jiných osob; c) prověřovat, zda příkazy a rozhodnutí Vězeňské služby ve věznici týkající se výkonu trestu odpovídají zákonům a jiným právním předpisům; d) žádat od zaměstnanců Vězeňské služby ve věznici potřebná vysvětlení, předložení spisů, dokladů, příkazů a rozhodnutí týkajících se výkonu trestu; e) vydávat

příkazy k zachovávaní předpisů platných pro výkon trestu; f) nařídít, aby osoba, která je ve výkonu trestu držena nezákonně, byla ihned propuštěna.

Z výše uvedeného je zřejmé, že zákon o výkonu trestu odnětí svobody ukládá adresně státnímu zástupci prověřovat, zda konkrétní příkazy a rozhodnutí Vězeňské služby v určité věznici jsou v souladu se zákonem, a vybavuje ho k této kontrole potřebnými nástroji, včetně povinnosti Vězeňské služby jeho příkazy bez odkladu provést (§ 78 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Naproti tomu žalovaný, jakožto ústřední orgán státní správy, je zákonem pověřen provádět systémovou komplexní kontrolu dodržování právních předpisů při zacházení s odsouzenými a nikoli prošetřovat individuálně podané stížnosti. Dle Nejvyššího správního soudu postupoval žalovaný v souladu se zákonem, když podnět zasláný stěžovatelem postoupil příslušnému státnímu zástupci, neboť tím zajistil jeho projednání u kompetentního orgánu.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s. ř. s. je možno se domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo vystavení osvědčení. Pokud však zvláštní zákon správnímu orgánu neukládá povinnost předmětné rozhodnutí vydat, soud žalobě o nečinnosti nemůže vyhovět. Žalovaný dle § 4b zákona č. 555/1992 Sb. neměl povinnost vést o podání stěžovatele ze dne 1. 9. 2004 správní řízení, jehož by byl stěžovatel účastníkem, a vydat o něm správní rozhodnutí. V dané věci se pak zjevně nejedná ani o vydání osvědčení. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud z uvedených důvodů žalobu stěžovatele dle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Ze stejných důvodů nebyla shledána ani další námitka stěžovatele, dle níž byl žalovaný povinen v případě, že o stížnosti sám nerozhodoval, toto podání postoupit k vyřízení generálnímu řediteli Vězeňské služby, a to dle § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Toto ustanovení upravuje postup při vyřizování stížností proti konkrétnímu rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, což není předmětem přezkumu v této věci. Řízení o zákonnosti vydání a následného přezkoumání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu stěžovateli bylo na základě upřesnění žalobního petitu zástupkyní stěžovatele vyloučeno městským soudem k samostatnému řízení. V této věci je předmětem řízení nečinnost žalovaného týkající se podání o porušování právních předpisů zaměstnanci Vězeňské služby (nikoliv pouze ve vztahu s uložení jednoho kázeňského trestu). Jak již bylo výše podrobně odůvodněno, jestliže zákon č. 555/1992 Sb. neukládá žalovanému při výkonu kompetence dle § 4b tohoto zákona žádný konkrétní postup, a to ani vydání rozhodnutí, ani postoupení věci jinému správnímu orgánu, nelze jej v řízení vedeném dle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého, s. ř. s. k takovému úkonu zavázat.

Stejně tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani kasační námitce stěžovatele zpochybňující správnost procesního postupu městského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že postupem městského soudu, který žalobu proti nečinnosti žalovaného vyloučil k samostatnému řízení, bez možnosti stěžovatele jakkoli tento procesní úkon soudu ovlivnit, došlo zároveň k vyloučení Vězeňské služby jako 2. žalovaného, ačkoli generální ředitel a ředitelé jednotlivých věznic mají dle § 51 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nad odsouzenými základní kázeňskou pravomoc.

I v případě této kasační námitky Nejvyšší správní soud vycházel jednak ze znění doplnění žaloby zástupkyní stěžovatele ze dne 27. 7. 2006 (č. 1. 23), jednak z původního podání žaloby stěžovatele ze dne 11. 10. 2004. Z obou těchto podání vyplývá, že v dané věci bylo jako žalované označeno Ministerstvo spravedlnosti (žalovaný č. 1), čemuž odpovídá také formulace žalobního petitu (viz bod 1/). Naproti tomu Vězeňská služba byla jako žalovaný č. 2 výslovně označena až v doplnění žaloby zástupkyní stěžovatele, a to pouze tam, kde žaloba směřovala proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a rozhodnutí o stížnosti proti tomuto rozhodnutí, jejichž zrušení se stěžovatel pod bodem 2/ žalobního petitu domáhal. Ani v tomto směru tedy nebylo ze strany Nejvyššího správního soudu shledáno pochybení městského soudu a obě kasační námitky stěžovatele dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly shledány důvodnými.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2007, č. j. 10 Ca 400/2006 - 56, zástupkyně JUDr. Alena Jirovcová, advokátka se sídlem Šafaříkova 161, Jičín. Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna v celkové částce 4800 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení; písemné podání soudu ve věci samé) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby je stanovena odměna ve výši 4200 Kč (2 x 2100 Kč), k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu